

talingen i en bestemt Levealder, for saa vidt vedkommende opnaar denne Levealder, og dersom han dør forinden, falder Udbetalingen paa Dødsdagen. Det er altsaa en Art af Forsikringer, hvor den længere Levealderlyghed i den ene Retning er til Fordel for Anstalten, i den anden Retning til Tab for Anstalten. Resultatet deraf blev altsaa efter Bestemmelsen i 1889, at disse fik en mindre Bonus, end de vilde have faaet, dersom de rent ud vare blevne livsforsikrede. Det er, forkommer det mig, mindre billigt lige over for dem, da det jo beror paa en Tilfældighed, om de have valgt at forsikre sig paa denne Maade eller ogsaa opnaa den samme Forsikring gennem de forskellige Policer, hvoraf den ene saa vilde have bragt dem fuld Bonus, mens den anden ikke havde givet noget Fradrag; den anden havde intet faaet, men den havde heller intet Fradrag givet. Der- til kommer, at denne Art af Livsforsikring forekommer det mig, at der er al Grund til at ønske, maa blive endnu almindeligere, end de allerede ere blevne i den senere Tid, da Hyppigheden af denne Art af Forsikringer er tiltaget i høj Grad. Smidlertid, Endringen vil sandsynligvis koste 40,000 Kr. mere i Uddeling af Bonus. Dernæst er der i Landstinget blevet indbragt og vedtaget en Endring, som gaar ud paa, at mens Lovforslaget kun tilstaar Bonus til dem, hvis Forsikring endnu var indbefattet i Ristkøen den 1ste Januar 1893 — det vil altsaa sige, omtrent paa den Tid, da Loven vilde komme til Stede eller antages at ville komme til Stede — saa lyder Lovforslaget nu efter Endringen i Landstinget paa, at Bonus tilkommer de Forsikringer, som endnu vare indbefattede i Ristkøen den 1ste Januar 1891; den tager altsaa 2 Aar mere med. Med andre Ord: der foreslaas Bonus ogsaa til dem, hvis Forsikringer ere udgaaede fra den Tid, hvori Bonusperioden afluttedes — den er jo nemlig fra 1885 til Udgangen af 1890 — til Lovens Vedtagelse, altsaa Bonus til dem, der i disse to Aar fra 1891 til 93 ere traadte ud af Anstalten. Denne lille Endring vil jeg dog gøre opmærksom paa, har en finansiel Betydning af omtrent 90,000 Kr., noget, der selvfølgelig ikke nævnes af mig for at affrætte dette Ting fra at slutte sig til Endringen i Landstinget, som jeg har accepteret; tværtimod, mere fordi det forekom mig at være rigtigt at gøre opmærksom paa, hvor stor finansiel Betydning tilhyneladende smaa Endringer i Virkeligheden have i et Lovforslag som dette. — Jeg maa endnu kun tilføje dette, at jeg betragter dette Lovforslag som staaende i den allernøjeste Forbindelse med

det Lovforslag, som nylig blev behandlet her i Tinget, i saa nøje Forbindelse dermed, at jeg ikke vel vilde have besluttet mig til at foreslaa Bonus tildelt i samme Omfang som ved Loven af 1889, dersom jeg ikke fuldt havde stølet paa, at man ved Vedtagelsen af en Bestemmelse som den, der findes i § 5 i det foregaaende Lovforslag, havde affaaeret fremtidige Tab for Selskabet ved Købet af Livrenter. Det er kun under denne Forudsætning, at jeg har dristet mig til at foreslaa Bonus uddelt denne Gang, i samme Omfang, som var bestemt ved Loven af 1889.

Da ingen yderligere begærede Ordet, var Forhandlingen sluttet.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Formanden (Høgsbro): Da der ikke fremkommer Forslag om Udvalg, kunne Endringsforslag indgives i Bureauet til Mandag Middag Kl. 1.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Anden og sidste Behandling af Forslag til Beslutning i Anledning af en paatænkt Overenskomst mellem Staten og Kjøbenhavns Kommune.

(1ste Behandling findes i Tidenden Sp. 2282 ff.; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 1273 ff.).

Uden for de af Udvalget stillede, i Betænkningen opførte Endringsforslag, var intet saadant fremkommet.

Forslagets Afnit og de stillede Endringsforslag sattes til Forhandling under et.

Ordføreren (A. Sørensen): Jeg vil begynde med at sige, at hele Udvalget har været enigt om at acceptere den i Forslaget foreslaaede Fordeling af de omhandlede Forber. Der er ingen, som i Udvalget har stillet Forslag om eller udtalt Ansigt om at prøve en Overenskomst paa et forandret eller nyt Grundlag, ogsaa have alle i Udvalget erkendt Unseligheden af, at denne Sag kunde blive ordnet paa en tilfredsstillende Maade,